

- відомостей державного реєстратора про внесення до Єдиного державного реєстру запису про рішення засновників (учасників) юридичної особи, уповноваженого ними органу про припинення юридичної особи;
- відомостей з Єдиного державного реєстру чи ЄДРПОУ, повідомлення органу державної реєстрації про закриття відокремленого підрозділу;
- судових рішень або відомостей з Єдиного державного реєстру, іншої інформації щодо прийняття судом рішень про порушення провадження у справі про банкрутство чи визнання банкрутом платника податків, порушення справи або прийняття рішення судом про припинення юридичної особи, визнання недійсною державної реєстрації чи установчих документів платника податків, зміну мети установи, реорганізацію платника податків.

У разі отримання документів від платника податків в установленому порядку та/або якщо розпочато процедуру реорганізації юридичної особи (крім перетворення), припинення юридичної особи або підприємницької діяльності фізичної особи – підприємця, порушено провадження у справі про визнання банкрутом платника податків або подано заяву про зняття з обліку платника податків, органом державної податкової служби приймається рішення про проведення документальної позапланової перевірки платника податків, який перебуває на обліку в такому органі (Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : Закон України від 15.05.2003 р. № 755-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31-32. – Ст. 263).

Отже, орган державної податкової служби має право розглядати одержані судові рішення про порушення провадження у справі про банкрутство та відомості з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців як підставу для проведення позапланової перевірки платника податків у зв'язку із припиненням такого платника податку.

Кисильова К. В.

Харківський національний університет внутрішніх справ, здобувач

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТРОКІВ СПЛАТИ ПОДАТКІВ ТА ЗБОРІВ

Сплата податку чи збору є найсуттєвішою складовою податкового обов'язку. Податково-правове регулювання як раз і зосереджено на забезпеченні надходження коштів від податків та зборів до дохідних частин бюджетів. Безумовно, його неможна реалізувати без податкового обліку та вважати закінченим без здійснення податкової звітності. Фактично, на змістовність виконання цього обов'язку звертається увага як в вихідній конституційній нормі-принципі, так і в нормах податкових кодексів, які

встановлюють вичерпний перелік елементів податкового механізму. Конституційний припис, який закріплює податковий обов'язок, звертає увагу на обов'язок сплати та обов'язок звітності. Зрозуміло, що в такому поєднанні провідним є саме обов'язок щодо сплати. Через реалізацію обов'язку щодо звітності неможна збільшити розмір бюджетів, можна лише визначитись – належним чином чи ні підведені підсумки виконання податкового обов'язку.

Строк сплати податку та збору визначається ст. 31 Податкового кодексу України, відповідно до якої таким строком визнається період, що розпочинається з моменту виникнення податкового обов'язку платника податку із сплати конкретного виду податку і завершується останнім днем строку. Протягом такого строку податок чи збір повинен бути сплачений у порядку, визначеному податковим законодавством. Податок чи збір, що не був сплачений у визначений строк, вважається не сплаченим своєчасно. Момент виникнення податкового обов'язку платника податків, у тому числі податкового агента, визначається календарною датою.

Строк сплати податку та збору обчислюється роками, кварталами, місяцями, декадами, тижнями, днями або вказівкою на подію, що повинна настати або відбутися. Строк сплати податку та збору встановлюється відповідно до податкового законодавства для кожного податку окремо. Зміна платником податку, податковим агентом або представником платника податку чи контролюючим органом встановленого строку сплати податку та збору забороняється.

Визначення строку сплати податку може фіксуватися наступними засобами: а) календарною датою; б) закінченням періоду часу; в) вказівкою на подію, яка повинна відбутися; г) вказівкою на дію, яку мають вчинити. За загальним правилом обов'язок щодо сплати вважається виконаним з моменту надання до банківської установи доручення на перерахування грошових коштів в рахунок податкового обов'язку або безпосередньо готівкою або з рахунку платника. В останньому випадку на рахунку має бути достатньо грошових коштів для того щоб банк міг би виконати доручення. В той же час, неможна не враховувати певної колізії, яка виникає на межі податкового та бюджетного законодавства. В податково-правовому сенсі податковий обов'язок вважається виконаним з моменту передачі платником коштів збирачу податків або податковому агенту. Виходячи ж з норм бюджетного кодексу, цей обов'язок є виконаним з моменту зарахування коштів на відповідний казначейський рахунок.

Моменти виконання обов'язку по сплаті податку можна згрупувати наступним чином:

1. Момент відображення на особистому рахунку платника операції з перерахування грошових коштів як суми податку. Це стосується справляння обов'язку щодо сплати податку юридичними особами, перш за все, бюджетними установами.

2. Момент внесення готівки до відділення банку або відділення пошти, тощо для перерахування їх на відповідний казначейський рахунок. Це стосується справляння обов'язку щодо сплати податку чи збору фізичними особами.

3. Момент прийняття рішення податковим органом. Подібні обставини пов'язані з реалізацією права платника податків на залік переплачених податків або незаконно стягнутих платежів в рахунок майбутніх податкових зобов'язань. Момент прийняття рішення щодо заліку занадто сплачених коштів чи стягнутих податків, пені, штрафів і є моментом виконання обов'язку по сплаті податку.

4. Момент сплати деклараційного платежу. Специфічність подібної реалізації обов'язку щодо сплати податку деталізується різновидом платежу. Принципова розбіжність в цій ситуації стосується двох типів обов'язкових платежів: а) податку з доходів фізичних осіб; б) мита. Цей різновид обов'язкового платежу пов'язується з обов'язковою умовою – перетинанням митного кордону. Цей юридичний факт і породжує відповідні наслідки, що пов'язані з необхідністю справляння обов'язку по перерахуванню податкових коштів. Формалізацією справляння обов'язку щодо сплати мита є відомості митної декларації.

Мінаєва К. В.

*Національний університет «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого», здобувач кафедри фінансового права*

ЩОДО ПІДСТАВ ДЛЯ ЗВЕРНЕННЯ СУБ'ЕКТА ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ДО СУДУ: ПОДАТКОВО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Необхідно відмітити, що принципи процесуальної участі суб'єктів владних повноважень як позивачів знайшли своє закріплення в Кодексі адміністративного судочинства України. Згідно з положеннями ст. 50 Кодексу адміністративного судочинства України сторонами в адміністративному процесі є позивач і відповідач. Стаття 3 Кодексу адміністративного судочинства України дає визначення терміну «позивач» – це особа, на захист прав, свобод та інтересів якої подано адміністративний позов до адміністративного суду, а також суб'єкт владних повноважень, на виконання повноважень якого подана позовна заява до адміністративного суду. Це положення отримало конкретизацію в статті ч. 4 ст. 50 Кодексу адміністративного судочинства, відповідно до якої громадяни України, іноземці чи особи без громадянства, їх об'єднання, юридичні особи, які не є суб'єктами владних повноважень, можуть бути відповідачами лише за адміністративним позовом суб'єкта владних повноважень: 1) про тимчасову заборону (зупинення) окремих видів або всієї діяльності об'єднання громадян; 2) про примусовий розпуск (ліквідацію) об'єднання громадян; 3) про примусове видворення іноземця або особи без громадянства Укра-